
Darujte předplatné **Taneční zóny**

Rapující Heiner Müller v playbacku (PRO)

Urputnost, se kterou se hannoverská inscenace snaží zhmotnit na scéně všechnu tu snovou kolážovitost hry **Pověření** Heinera Müllera, je místy dost vyčerpávající. Je to brutální divadlo spekulující s několika prostředky či rovinami scénické konkretizace – jako by se inscenační nemohli rozhodnout pro jednu vrstvu, jeden, nejlepší způsob divadelní narace.

Müllerovo Pověření je inscenováno také jako bizarní show s pudly FOTO
KIVA

Jejich různorodý koktejl přesto drží pohromadě jakousi scelující výtvarnou linií, přestože text Heinera Müllera je, už svou kolážovou povahou, vůči vědomí jakékoli jednoty značně subverzivní. Der Auftrag: Erinnerung an eine Revolution (1979) je básnivou reflexí věčného tématu revoluce, proud volných asociací, jež se řetězí za sebou zdánlivě bez účasti nějaké srozumitelné logiky, spojovány jen ústředním tématem, ideou revoluce a její etikou.

Schauspielhaus Hannover předvádí po formální stránce vysoce soudobé divadlo, exploatující různé cizorodé postupy, a oba režiséři Tom Kühnel a Jürgen Kuttner se toho, že tříšť disparátních divadelních obrazů může hrozit rozpadem, zřejmě nijak nebojí. Jen se dále snaží posilovat neorganický, surreálně plynoucí asociativní proud ad absurdum. Divák se během večera může snadno ztratit – nejvíce v průběhu rozsáhlého snového intermezza umístěného do středu –, anebo se začít nudit. Přiznám se, že jsem se musel sám přesvědčovat, že bych už kvůli kvalitám textu měl v divadle vydržet až do konce. Není ostatně úniku, hraje se bez přestávky.

Klobouk dolů před precizností, s níž je vytvářen playback na hlas Heinera Müllera, který sám předvádí suché autorské čtení svého textu (jak bylo zaznamenáno v Lipsku v roce premiéry hry, 1980). Teprve po dvaceti minutách se ozve z pódia živý hlas herce. To, co jindy je epizodním ozvláštňením, že se herci sami snímají kamerou, je zde povýšeno na celovečerní metodu práce. Není divu, že to po jisté době unaví, stejně jako playback či animace pohyblivých komiksových obrázků či loutek, promítaná na revuálku. Dosažená míra dekonstrukce původního textu, jeho zcizení a odtažité ironizování, je ovšem velmi vysoká, a o to zřejmě inscenátorům šlo především.

Jednotlivé věty a slova jsou atomizovány ubíjející repetitivností na způsob rapu (*Revoluce je maska smrti, smrt je maska revoluce* – tak dlouho, dokud si nepřipadáte jako šaman v opiovém doupěti). Rap se, pravda, zrodil v karibské oblasti, odkud pochází i příběh tří revolucionářů, kteří se na Jamaice snaží vyvolat vzpouru otroků – v roce, kdy Napoleon zrušil direktorium a přebral moc –, ale vnitřní důvody pro jeho užití jsem nenalezl, nebo nepochopil. Živá hudba na jevišti hrající do omrzení svou bizarní verzí Pochodu padlých revolucionářů dojem brutálně poetického divadla jen utvrzuje. Chce říci mnoho, asi jako koktající neurotik, ale stejně jako jemu se mu až příliš často zaplétá jazyk. Co chtělo toto hannoverské Pověření vlastně říci? *Ich fürchte mich vor der Schande auf dieser Welt glücklich zu sein. (Cítit se šťastným na tomto světě – to je mi stydno.)*

Hodnocení: 3,5

Schauspielhaus Hannover – Heiner Müller: Pověření. Režie Tom Kühnel, Jürgen Kuttner, scéna Jo Schramm, Anna Sörensen, kostýmy Ulrike Gutbrod, hudba Hannes Gwisdek, Peter Bartz, Moritz Bossmann, Boris Nielsen (Die Tentakel von Delphi), dramaturgie Johannes Kirsten. Premiéra 11. září 2015.

Komentáře k článku: Rapující Heiner Müller v playbacku (PRO)

Přidat komentář

(Nezapomeňte vyplnit položky označené hvězdičkou.)
